

Sygn. akt VIII U 1820/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r. w Gliwicach

sprawy K. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 2 sierpnia 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) Sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1820/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 sierpnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu K. S. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nowo wyliczone wskaźniki – z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu 2009-2018 wyniósł 18,48%, a z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu (1978-1997) podlegania ubezpieczeniu wyniósł 348,06% – nie były wyższe od dotychczasowego, wynoszącego 348,06%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji i przeliczenie jego emerytury. Wskazywał, że treść uzasadnienia decyzji jest niezrozumiała i nielogiczna.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Na rozprawie 28 stycznia 2020 r. ubezpieczony sprecyzował swoje stanowisko i wskazał, że zarzuca organowi rentowemu:

- brak podstaw do powoływania się w odpowiedzi na odwołanie na decyzję z 5 listopada 2018 r., gdy w rzeczywistości organ rentowy takiej decyzji nie wydał;
- błąd w dacie wniosku o przeliczenie świadczenia – wskazywał, że wniosek złożył 29 maja 2017 r., a nie jak podał ZUS w odpowiedzi 29 maja 2019 r.;
- operowanie dwoma wskaźnikami z okresu 1978-1997, tj. 348,06% oraz 349,93% w pierwszej decyzji;
- naruszenie przepisów postępowania administracyjnego poprzez przyjmowanie niewypełnionych do końca wniosków, co mogło prowadzić do uzupełnienia wniosków przez organ;
- naruszenie przepisów prawa cywilnego powodujące straty majątkowe ubezpieczonego.

Jednocześnie ubezpieczony wskazał, że ostatecznie wnosi o uchylenie decyzji z 12 czerwca 2017 r. w zakresie przeliczenia jego emerytury. Podał, że organ rentowy nieprawidłowo przeliczył wówczas wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury, przez co uniemożliwił mu kolejnych przeliczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. S. urodził się (...)

Ubezpieczony jest uprawniony do emerytury górniczej od 26 marca 1996 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z okresu od stycznia 1982 r. do grudnia 1986 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 416,82%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

W dniu 21 lipca 2015 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Prawomocną decyzją z 5 listopada 2015 r. organ rentowy dokonał przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a i przyjął do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wskaźnik obliczony z 20 lat kalendarzowych z lat 1971, 1972, 1974, 1978-1981, 1987-1995, 1997-1999, 2014. Obliczony zgodnie z ww. przepisem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 349,93%, a więc przekroczył 250% i do wyliczenia świadczenia przyjęto wskaźnik wynoszący 250,01%.

W dniu 29 maja 2017 r. ubezpieczony wystąpił z kolejnym wnioskiem o przeliczenie emerytury – tym razem na podstawie art. 110 ustawy emerytalno-rentowej.

Prawomocną decyzją z 12 czerwca 2017 r. organ rentowy dokonał przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110 ustawy emerytalno-rentowej, przyjmując do obliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 lat kalendarzowych, tj. lat 1978 – 1997. Nowo ustalony wskaźnik wyniósł 348,06%.

W dniu 9 lipca 2019 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110 ustawy emerytalno-rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 2 sierpnia 2019 r. organ rentowy odmówił mu przeliczenia świadczenia, ponieważ nowo wyliczone wskaźniki – z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu 2009-2018 wyniósł 18,48%, a z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu (1978-1997) podlegania ubezpieczeniu wyniósł 348,06% – nie były wyższe od dotychczasowego, wynoszącego 348,06%.

Powyższy stan faktyczny, który był w zasadzie bezsporny, Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd wskazuje, iż bez znaczenia dla oceny zaskarżonej decyzji pozostają zarzuty odwołującego, obejmujące naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, albowiem rolą Sądu orzekającego w sprawie nie jest bowiem badanie prawidłowości trybu postępowania przed organem rentowym. Sąd bada prawidłowość zaskarżonej decyzji i jej zgodność z prawem. W wyrokach z dnia 9 lutego 2010 r. I UK 151/09 (LEX nr 585708) oraz z dnia 14 stycznia 2010 r. I UK 252/09 (LEX nr 577824) Sąd Najwyższy wskazał, że postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1996 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z okresu od stycznia 1982 r. do grudnia 1986 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 416,82% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem 9 lipca 2019 r. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a zaskarżoną decyzją z 2 sierpnia 2019 r. (...) Oddział w C. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, wskazując, że nie osiągnięto wskaźnika wyższego niż ostatnio obliczony, tj. 348,06%, ponieważ obliczony z 20 wybranych lat kalendarzowych (1978-1997) wskaźnik osiągnął 348,06%, natomiast z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu 2009-2018 wyniósł 18,48%.

Ponadto na rozprawie 28 stycznia 2020 r. ubezpieczony zgłosił szereg zarzutów do zaskarżonej decyzji, m.in. dotyczących naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, wskazując, że domaga się uchylenia decyzji z 12 czerwca 2017 r. w zakresie przeliczenia jego emerytury, albowiem organ rentowy nieprawidłowo przeliczył wówczas wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury, przez co uniemożliwił mu kolejnych przeliczeń.

W ocenie Sądu stanowisko odwołującego jest nieuzasadnione.

Należy wskazać, że Sąd, rozpoznając odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jest związany zakresem tej decyzji w tym sensie, iż zakres decyzji wyznacza ramy postępowania – Sąd może dokonywać oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji tylko odnośnie praw, do których zaskarżona decyzja się odnosi. Z kolei zakres i przedmiot decyzji wyznaczony jest przez treść wniosku ubezpieczonego, bowiem generalną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest zasada wnioskowości (art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej). Tym samym w toku badania zaskarżonej decyzji Sąd nie może orzekać o roszczeniach ubezpieczonych, które nie są objęte przedmiotem zaskarżonej decyzji.

Biorąc pod uwagę powyższe, przedmiotem niniejszego postępowania może być rozstrzygnięcie prawidłowości decyzji z 9 lipca 2019 r., nie zaś prawomocnej decyzji z 12 czerwca 2017 r.

W ocenie Sądu zaskarżona decyzja z 9 lipca 2019 r. jest prawidłowa.

Zgodnie z treścią art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Z kolei jak wynika z ust. 2 ww. przepisu warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Natomiast po myśli ust. 3 art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalno-rentowej, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki zawarte w tym przepisie.

Zdaniem Sądu organ rentowy w zaskarżonej decyzji dokonał prawidłowych wyliczeń w zakresie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, zgodnie z którym wyliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu 2009-2018 wyniósł 18,48%, a z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu (1978-1997) podlegania ubezpieczeniu wyniósł 348,06%. Tym samym, żaden z nowo obliczonych wskaźników nie okazał się wyższy od dotychczasowego wyliczonego w prawomocnej decyzji z 12 czerwca 2017 r., wynoszącego 348,06%.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że brak jest podstaw prawnych do przyznania odwołującemu prawa do ponownego przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek